

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 8C/153/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512206304
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2016:2512206304.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany v konaní pred sudkyňou JUDr. Teréziou Mecelovou v právnej veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpená TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému W. K., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. Y., toho času pobytom na neznámom mieste, zastúpený JUDr. Vandou Drobnuou, vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Trnava, o zaplatenie 1.084,77 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa návrhom podaným na tunajšom súde dňa 18.05.2012 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.084,77 eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Návrh odôvodnila tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.12.2011 postúpil postupca na žalobkyňu pohľadávku voči žalovanému. Ďalej uviedla, že na základe žiadosti a zmluvy č. 41785 o vydanie a používanie pôžičkovej karty Quatro - domácej úverovej karty MasterCard Electronic poskytla predchodkyňa postupcu žalovanému úverovú kartu s výškou úverového rámca 24.000,- Sk. Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 800,- Sk. Vzhľadom na neplatenie pravidelných mesačných splátok predchodca postupcu vyhlásil celý úver za splatný v zmysle článku IX bod 3 obchodných podmienok Istrobanky a.s. pre vydanie a používanie kreditných bankových platobných kariet pre fyzické osoby. Predchodca postupcu vyhlásil splatnosť celého úveru ku dňu 20.05.2009.

Žalovanému bola pre toto konanie uznesením tunajšieho súdu z 30.10.2014 č. k. 8C/153/2012-70 a 03.03.2016 č. k. 8C/153/2012-141 ustanovená opatrovníčka, nakoľko pobyt žalovaného nie je známy (§ 29 ods. 2 a 6 O.s.p.).

Žalovaný, resp. jeho opatrovníčka sa k návrhu písomne nevyjadrila.

Súd vykonal dokazovanie na pojednávaní a to najmä čítaním listinných dôkazov (zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 12.12.2011 s prílohou, oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 11.01.2012, fotokópia zásielky vrátenej späť, žiadosť/zmluva o vydanie a používanie karty, obchodné podmienky, príloha č. 3 k smernici Istrobanky, odovzdávací a preberací protokol zo dňa 28.12.2011, formulár zmien ku kreditnej karte zo dňa 29.11.2006 po strate karty, vyhlásenie splatnosti úveru zo dňa 20.05.2009, fotokópia zásielky neprevzatej v odbernej lehote, pokus o zmier zo dňa 11.05.2012, výpis z obchodného registra ČSOB a.s., kreditné karty - detail, podanie žalobkyne zo dňa 04.12.2015 vrátane príloh, vyjadrenie žalobkyne zo dňa 03.02.2016, vyhlásenie splatnosti úveru, kopia vrátenej zásielky, ako aj

ďalší obsah spisu). Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav.

Medzi Istrobankou a.s. (právnou predchodkyňou ČSOB, a.s.) a žalovaným došlo k spísaniu „Žiadosti a zmluvy o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro - domácej úverovej karty MasterCard Electronic“. Žalovaný v nej navrhol úverový rámec vo výške 30.000 Sk, a ďalej navrhol výšku mesačnej splátky v sume 1.000,- Sk. Žalovaný vyhlásil, že sa pred podpisom zmluvy oboznámil s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných kariet. V článku VII Žiadosti/zmluvy je uvedený schválený úverový rámec 24.000,- Sk a mesačná splátka 800,- Sk s dátumom podpisov 09.11.2001 a 07.12.2001. Podľa článku II bod 6 obchodných podmienok, schválenú výšku úverového rámca, výšku denného limitu a zmeny oznámi banka alebo správca klientovi písomne. Podľa článku II bod 8 obchodných podmienok, karta, obálka s PIN, bezpečnostný kód a žiadosť o vydanie karty (odsúhlasená bankou) sú klientovi zaslané poštou doporučené v zásielke určenej do vlastných rúk. V zmysle článku II bod 12 obchodných podmienok, poskytnutý úverový rámec je úročený, banka má právo úrokovú sadzbu prehodnocovať a jednostranne meniť, o čom bude klienta informovať v mesačnom výpise. Podľa článku IV bod 1 obchodných podmienok, karta sa vydáva s dobou platnosti 2 rokov. Klient môže používať kartu len počas doby platnosti karty. V zmysle formulára zmien ku kreditnej platobnej karte z 29.11.2006 bola žalovanému vydaná po strate, krádeži alebo zneužití nová platobná karta. Žalovaný celkovo do 23.07.2007 (vychádzajúc z rozpisu jednotlivých čerpaní) vyčerpal spolu sumu 963,71 eur. Spolu žalovaný uhradil právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 863,03 eur. Právna predchodkyňa žalobkyne zosplatnila úver k 20.05.2009. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.12.2011 a z prílohy č. 1 k tejto zmluve je zrejmé, že postupca ČSOB a.s. postúpila na postupníka EOS KSI Slovensko, s.r.o. pohľadávku voči žalovanému.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení do 30.06.20016 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“, pozn súdu: zákon je účinný od 01.10.2001), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu

mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v §2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 31.03.2002 (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“), na účely tohto zákona sa rozumie: a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, b) predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

Podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa znení účinnom v čase rozhodovania súdu, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Súd mal za preukázané, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským, keďže právna predchodkyňa žalobkyne pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej

činnosti, zatiaľ čo žalovaný nie, pričom z obsahu a formy zmluvy vyplýva, že ide o tzv. typovú (formulárovú) zmluvu, ktorú dodávateľ (žalobkyňa) používa vo viacerých prípadoch a ktorej podstatný obsah spotrebiteľ (žalovaný) neovplyvňuje.

Vznik zmluvy ako aj nároky z nej vyplývajúce súd posudzoval nielen podľa ustanovení Obchodného zákonníka, keďže zmluva o úvere je ako zmluvný typ v zmysle § 261 Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, ale aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku postavenie lex specialis a ktorý pre spotrebiteľskú zmluvu o úvere stanovuje špecifické náležitosti. Pre posudzovanie v konaní uplatneného nároku je rozhodujúce, že pre platnosť zmluvy kogentne zákon vyžaduje písomnú formu s následkom neplatnosti právneho úkonu pri jej nedodržaní (§ 4 ods. 1 citovaného zákona).

Súd má za to, že v danom prípade nebola dodržaná písomná forma. I keď je formulár označený ako žiadosť a zmluva, ide iba o žiadosť o uzatvorenie zmluvy. Súd dospel k záveru, že zmluva nevznikla, nakoľko predmetnú žiadosť nemožno považovať za písomnú zmluvu o vydaní pôžičkovej karty. Podľa článku II bod 6 obchodných podmienok, schválenú výšku úverového rámca, výšku denného limitu a zmeny oznámi banka alebo správca klientovi písomne. Súdu nebola táto listina predložená, pričom mala obsahovať podrobnejšie informácie, podmienky čerpania úveru. Uvedenú listinu v zmysle článku II bod 6 obchodných podmienok by súd považoval za riadny návrh na uzavretie zmluvy. Pre zachovanie písomnej formy by potom musel žalovaný navyše písomne potvrdiť, že s týmto návrhom súhlasí. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd uzavrel, že podmienka písomnosti pri vzniku predmetnej zmluvy nebola dodržaná, v dôsledku čoho je táto zmluva v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch neplatná.

Navyše v danom prípade ide o situáciu, keď platnosť karty bola časovo obmedzená na 2 roky (žiadosť bola podaná v roku 2001) a nie je zrejmé, na základe čoho bola následne táto používaná a za akých podmienok boli čerpané sumy v roku 2007 a 2006. Sama žalobkyňa uviedla v podaní z 03.02.2016, že karta bola opakovane obnovovaná. Každú zmenu v podmienkach (čerpania) úveru museli byť v písomnej forme v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., pričom žalobkyňa nepreukázala jej zachovanie ani pri zmenách zmluvy.

Na základe uvedeného tak súd posudzoval nároky uplatnené žalobkyňou v tomto konaní podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, keďže žalovaný plnením žalobkyne získal majetkový prospech na základe neplatného právneho úkonu. V zmysle § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný získal od žalobkyne na základe neplatnej zmluvy o úvere peňažné plnenie v sume 963,71 eur. Spolu žalovaný uhradil právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 863,03 eur. Z toho je zrejmé, že svoju povinnosť v zmysle citovaného ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka žalovaný splnil čiastočne.

Súd však z úradnej povinnosti skúmal, čo nárok žalobkyne nie je premlčaný.

Pokiaľ ide o ustálenie, či v danej veci sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka (pretože je nepochybné, že úver je absolútnym obchodom a súd toto nespochybňuje), súd uvádza nasledovné.

Za stavu dualistickej právnej úpravy (dvojaká právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva) je plošné vylúčenie občianskoprávnej úpravy inštitútov súkromného práva a naopak paušalizovanie obchodného práva typického predovšetkým pre podnikateľskú sféru nenáležité. Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené. Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dualistická právna úprava uznania dlhu, zmluvných pokút, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.). Uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Za nedostatočný na presadenie obchodného práva považuje súd aj argument, že rovnaká právna úprava dopadá na obidve strany zmluvného vzťahu. Súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, a nemožno prehliadnuť pritom fakt, že sú to predovšetkým

dodávateľa, ktorí uplatňujú práva na súde. Spory iniciované spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19.11.2013 sp. zn. 6Co/2/2013).

Je zrejmé, že všeobecná premlčacia doba v Obchodnom zákonníku je dlhšia (4 roky), ako premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatení v Občianskom zákonníku (2 a 3 roky). Zároveň je nepochybné, že v danej veci je pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšie, keď súd aplikuje ustanovenie zákona, ktoré upravuje kratšiu premlčaciu dobu, t.j. ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nepredlžuje stav právnej neistoty.

Súd považuje ustanovenia o premlčaní v zmysle Občianskeho zákonníka za priaznivejšie pre spotrebiteľa aj z nasledovných dôvodov.

V zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (spočívajúce a pretrhnutie premlčacej doby), ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Z tohto ustanovenia Obchodného zákonníka je zrejmé, že v prípade čiastočného plnenia záväzku platí, že dôjde k uznaniu zvyšku dlhu a teda k pretrhnutiu premlčacej doby, čo spôsobí začatie plynutia novej premlčacej doby. Ďalej Obchodný zákonník upravuje v § 407 ods. 2, že platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia. Takéto ustanovenia Občianskeho zákonníka neobsahuje.

Aj tu teda možno vidieť podstatný rozdiel v dopade právnej úpravy o premlčaní obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, a nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti právnej úprave premlčania v Občianskom zákonníku, ktorá takéto ustanovenie (vyššie uvedené) o pretrhnutí premlčacej doby neobsahuje. Je logické, keď súd pripustí aplikáciu premlčania toho ktorého kódexu ako celku, pričom pri zohľadnení vyššie uvedených následkov, je potrebné konštatovať, že úprava premlčania ako celok je pre spotrebiteľa priaznivejšia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Táto je totiž „citlivejšia“.

Takýto výklad (použitie občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodno-právnych zmluvách majúcej spotrebiteľský charakter) nepriamo odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 19.06.2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013.

V § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v odseku 2 tohto ustanovenia premlčacia doba objektívna. V prípade uplynutia ktorejkoľvek z nich nemožno právo priznať. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné viazať na okamih čerpania jednotlivých súm žalovaným. S poukazom na uvedené začala 2-ročná subjektívna premlčacia doba plynúť najneskôr od nasledujúceho dňa po poslednom čerpaní finančných prostriedkov žalovaným (posledné čerpanie bolo k 23.07.2007 eur) teda od 24.07.2007 a márne uplynula dňa 24.07.2009 piatok. Žaloba bola na súd podaná až 18.05.2012, čo je po uplynutí premlčacej doby. Ak by súd vychádzal aj z dátumu zosplatnenia (20.05.2009), z čoho je zrejmé, že následne čerpať peňažné prostriedky žalovaný nemohol, taktiež by bol nárok premlčaný. Premlčanie sa týka aj úrokov z omeškania /povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok; porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26.11.2014 sp. zn. 24Co/93/2014/.

Na základe uvedeného súd žalobu zamietol.

Súd v závere uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď žalobu v celom rozsahu zamietol, a preto v spore úspešným účastníkom je žalovaný, avšak keďže si náhradu trov konania neuplatnil, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a náhradu trov konania mu nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.